

Мечтите на дивите цветя

Разказ

Станислава Иванова от 4 Езикова гимназия, Варна

Живот... Необятен, красив, живописен, ален, но при повърхностен поглед отблизо - кратък, мрачен, скучен, миришещ на развалина и загниващ... Но какво, ако животът е цвете? Не какво да е цвете, а диво, неопитомено, свободно. Дивите цветя мечтаят, живеят, дишат и светят. Тяхната жива душа свети...

На път за селото самодивата си мислеше какво щеше да е, ако беше цвете? Естествено, та тя е дива, но не е цвете. Отби се при синьо-сивеещата река, за да се освежи и да погледа своя бледолик и красив образ. Седна близо до водата, присви коленете си, оправи гънките на бялата си рокля и се огледа. Нещо сякаш ѝ липсваше. Картината, която гледаше в реката, я караше да се замисли, че косата ѝ е толкова черна, че ѝ трябва друг отличителен цвят, освен черния и белия, които изграждаха образа ѝ. За миг затвори очи и почна да пее песента, която беше сънувала - как една сбръчкана, прегърбена старица ѝ подарява лилава теменужка, която трябва да държи до залез слънце, иначе ще повехне и нейната красота ще се стопи. Тя отвори очите си и в реката съзря същата лилава теменужка от своя сън. Момичето я взе, сложи я в гъстата си черна коса и тръгна към селото. Забързана, тя не забеляза, че цветето падна по пътя...

Когато се стъмни, теменужката още беше легнала на поляната до един стар самотен орех. Той беше единственото дърво на тази зелена и цветна поляна. Сякаш теменужката се събуди от своя причудлив сън и мигновено видя ореха, разлюлял клони. След като хората от селото спряха с пируването, радостните танци и заспаха, Бог заля тревата с дъжд. С него сякаш всичко оживя. Теменужката се разсъни и погледна нагоре. Къде се бе озовала? Защо точно под този орех? Защо точно сега? Толкова много въпроси, на които тя упорито търсеше отговор, но не успяваше да намери. Умислена, теменужката чу дълбок глас:

- Добро утро, млада госпожице! - произнесе той.
- Кой сте Вие?- попита с уплах теменужката. - Срецали ли сме се преди?

- Може и да сме, може и да не сме, аз съм орех. За мен е чест да срещна толкова дребно растение като Вас.
- Дребно?! Та Вие сте гигант! За мен това е нормалният размер за всички цветя. Но Вие не сте нито цвете, нито човек.
- Аз съм и гигант, и нормален. Аз съм дърво, което попива мъките на човека, дава съвети и подкрепя всеки, който се излежава под моята могъща сянка. Събуждам хората от тяхната депресия и носталгия. Връщам ги към родното и напомням колко силни са те всъщност.
- Това е чудесно, но ти притежаваш ли човешките емоции?
- Разбира се, всеки е способен да притежава някакви чувства. Но не всеки е способен да мечтае.
- Мечта... Какво е това? Никога не съм чувала за нея. Това като росата ли е? - попита объркано теменужката.
- Разликата между росата и мечтата е, че росата е временна, съществува само рано сутрин, докато мечтите остават завинаги в паметта и сърцето. Да мечтаеш, те прави свободен и целеустремен.
- Ехааа... Но ако постигнеш своята мечта... това означава ли, че си изживял своя живот?
- За постигането на мечтата правиш всичко възможно, отдаваш ѝ живота си. И полека-лека тя се превръща в реалност. А после се заражда нова мечта... В това е магията на съществуването!
- Каква е твоята мечта, орехо?
- Моята мечта е не само да попивам мъките и радостите на хората, техните негативни или щастливи чувства, но жадувам да разговарям с тях и да давам съвети, подхранващи мечти им и помагащи да ги сбъдват по-лесно...

По време на разговора един охлюв мина случайно и чу какво си говорят. Той събуди дивите цветя наоколо и им разказа за мечтата на ореха. Не след дълго орехът и теменужката чуха гласовете на дивите цветя.

- Много странна мечта - каза сънено макът. - Кой друг би бленувал такава нереалистична мечта, която не може да се сбъдне? Ние все пак сме растения, не хора - нямаме вълшебни пръчици, чрез които да можем да говорим на един и същ език.

- Прав си, но мечтите невинаги са невъзможни - отговори теменужката. - Например аз мечтая да намеря истинска си любов - надявам се, че ще се случи след време.
- Каква любов бе, миличка? - обади се нарцисът. - Обичай и бъди влюбена в себе си, защото няма да страдаш - ти вечно ще бъдеш влюбена, защото ще знаеш, че си най-красивата и си идеална. Няма кой да те замени, тъй като си уникална и неповторима.
- Ти си самовлюбен, нарцисе! - изкритикува го орехът. - Опасно е да си самовлюбен, защото накрая ще останеш сам и никой няма да те подкрепя.
- Ти да мълчиш, гиганте, защото само раздаваш правосъдие и мечтите ти са глупави и невъзможни! - разгневи се нарцисът.
- Аз мечтая за мир и спокойствие - намеси се тихо маргаритката. - Спрете да се карате, моля ви!
- Загубена кауза сте вие, цветята, аз се оттеглям - каза нарцисът и се скри.
- Хи-хи - засмя се маргаритката. - Видяхте ли? Мечтите се сбъдват! Моята мечта за мир вече оживя в реалността.

На зазоряване самодивата излезе от селото. Изморена, тя приседна за малко под ореха и мигновено видя своята теменужка. Девојката сложи обратно дивото цвете зад ухото си и тръгна. Стигна до реката и на отсрещния бряг видя висок момък с цвете на ревера, търсещ пътя към дома. Но не какво цвете, а лилав зюмбюл. Тя му махна и той дойде при нея. Очите му бяха зелени като смарагд. Левентът подари на самодивата своя благоуханен красив лилав зюмбюл. Девојката го сложи зад ухото, забравила, че там стоеше нежната теменужка. В този момент се влюби... Теменужката. А може би и самодивата?!... От полъха на прекрасния аромат на къдравия зюмбюл тя усети пеперуди по своите лилави листа. Когато се докоснаха стъблата, той съгледа своята любима теменужка. Погледите им се срещнаха. Сърчицето на дивото цвете щеше да изскочи... Мечтата му се сбъдна!

А през това време нарцисът се оглеждаше в кристалните води на реката и се любуваше на своето изображение. Той си мислеше:

- Да, много съм красив, но дали е достатъчно да обичам само себе си?...

Мъдрият орех въздъхна и продължи да чака своя човек, с когото да си поговорят за смисъла на живота.